

PREU.

5 CENT.

***** Farà una entremaliadura cada diumenge *****

ANY 1.er * BARCELONA, 28 AGOST 1904 * NÚM. 35

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11

BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. 3 Ptas.

Idem, un semestre 2 Id.

Extranger, un any. 5 Id.

Encara que la montanya
es lo qu'a mi mes m'atrau

al estiu també m'agrada
poguer aná a pendre banya.

Desde fora

FILLETS de Deu, quina calor! Ja vos dich jo que Barcelona sembla una estufa. Jo que ja m' havia acostumat al benestar d'aquí ahont soch, cregueu que vaig patir lo día de la Mare de Deu. Fins me semblava que la barretina s'havia enxiquit y'm venia estreta, sino, pel sino quan vaig ser en vistas dels campanars de la Seu, me n'entorno. Pero vaig fer lo cor fort, perque no vull que'l meu periódich fassi com fan molts, y aixó que's posan *el de mayor información*, que parlan sols per lo qu'han sentit a dir y entabanan als seus llegidors ab un seguit de *guatillas* que semblan escritas per andalusos, que tenen fama d'embustersos.

Perque, una de dos: no parlar del Concurs folk-

lòrich hauria sigut un pecat, y parlarne sense serhi encar ho hauria sigut més gros, y per aixó no vaig volguer fos dit que, quan convé, EN PATUFET no es un home. Aixó sí, no'm vaig entretenir: un cop acabada la festa, altre vegada a cavall del ruch, y cap amunt falta gent; y mentres trotava fent via cap a casa, anava rumiant ab las cosas del mon y pensava: «Es clar que ha de ser rodó y que dona voltas, perque vetaquí que primer los folk-loristas surtían de ciutat y anavan a montanya a cercar lo folk-loré, y ara ja hem de venir de montanya pera fruirlo a ciutat y justament, no se si es casualitat ó voler de Deu, ficseu-se que'ls primers que'ns donan una festa d'aquesta mena no son personas grans sino menudas y casualment son nenas. Semblan com si tós alló que contan dels pobles antichs, qu'hi havia un au-cell que se'n diu lo Fénix, que un cop mort y tornat

pols, de la seva mateixa cendra ressucita.

Es dir, las donas velletas, qu'han sigut las últimas guardadoras del folklore, s'han convertit ara, gracias a Deu, en tendres nenas que'l fan reneixe, cosa que hem de desitjar perduri sempre fenthi tots lo que estiga de nostra ma, entre los que hi trobareu en primer rengle

EN PATUFET

L'Ayguia d'Agost

Poch avans de al cel pujarne la Verge, el quinze d'Agost, de las vinyas de sa terra vá esgotimant qu'es un goig. Los picapolls troba aspres, trova el moscatell agrós, lo xarel·lo y pansa rossa sense gota de dolzor, y com sab que'l vi que portan dintre de llurs grans rodons, en la Santa Eucaristia Deu lo fei sanch de son cos, li dol de que dels no siga com lo néctar deliciós. Al emprendre la volada vers lo cel de sos amors, al bon Deu, que rés li nega li demana sols un dó.
— Mare meva, que vollaup? li diu Jesús amorós.
— La mercé que vos demano

Jesús, fill meu, de mon cor, que he esgotimat las vinyas sens trovarhi cap dolzor; com las terras son aixutats y mançadas de sahó los rahims se quedan agres y'l vi que'n surt, es agrós. Si el vi es sanch de vostras venas qu'heu llegat als pecadors, com voleu que ab ell combreguin si no'l tri ban prou gustós? si en hidro-mel lo tornasseu tindriau mes seguidors, seguidors de la lley santa qu'heu predicat per lo mon.
— Fassis com ho voleu, mare respon Jesús plé de goig y als angelots que l'enrondan los dona l'ordre ben tost de que s'envihi a la terra una abundosa regor que a las vinyas ufanosas, just entradas en verol, los rahims omplen d'almbiar y'ls cups de néctar ben dols. Per'xó lo diu clar canta dihent que l'aygua d'Agost, que a Deu demaná la verge, als vinyals, fa mel y most.

MAGARRINTAS

Los alarbs dels carrers de Calcuta

(India inglesa)

RECORTS

A totas las grans poblacions del mon, se solen trobar capayres en abundor; empro, los joves alarbs dels carrers de Calcuta, se

distingeixen de tots los altres y s'en enduhen l'enomenada per sas particularitats ó extravagancies.

Quan lo murriet pobre de Calcuta sab anar sol, sos poch compassius pares l'enjegan al carrer pera que, sens ajuda d'altre, entauli la lluyta pera viure. No arribat encara al ple us de la rahó, aquets pobrets alarbs, viuhén en sa majoria a plé ayre, al carrer, desconeixent lo que's dormir sota teulada. Quan algú *touriste* tocatardá fa via per aquells carrers a la nit, troba las dúas aceras plenas de dormileguas, en sa majoria brivalls, vejent-se obligat a donar gambadas,—com las del andalús, que va saltar desde l'esmorsar del dilluns fins al dinar del dissapte, sens trobar ni un sigró escadusser,—pera traspasar l'acera y ficarse a casa.

No hi ha que dir que, aquets alarbs, comensan sempre pidolant. Y las sevas habilitats posadas en práctica pera fersa compassius y a la vegada fer sortir

del butxacó de l'ermilla alguna moneda, son tantas, que no's poden contar. Casi nusos, corren pel costat dels cotxes y victorias, cridant y tot fent el ploricó: *Buckseesh, sahib; buckseesh sahib* (1); no tinch mare, *sahib*; no tinch pare, *sahib*; no tinch tia ni oncle, *sahib*, no tinch germáns, *sahib*; soch un pobre orfe, *sahib*; tinch gana, *sahib*; no tinch arrós, ni puch comprar plátanos, *sahib; buckseesh, sahib*. Y mentres etzivan aquesta cantarella, se van trucant al ventre pera fer veure que'l tenen buyt.

Abusan tant d'aquets cops de puny, que a molts s'els hi veuhén unas grans placas de pell tan dura com la del camell ó com la del palmell de la ma dels trevalladors del camp. Com aytals caricias se las donen ab la ma mitg tancada, fan un soroll parescut al que s'obté copejant un carretell buyt ó be un tabal.

(1) *Buckseesh*, igual a céntims; *Sahib*, igual a inglés blanch.

Als grans mercats de Calcuta, s'hi troban per centenars los xicots que duhen grans paners ó cistells al demunt dels turbans dels seus caparrons.

Los pobrets se guanyan la vida portant las compras y fent de carregadors ó bastaixos. ¿Creuriau, estimats amiguets, que la majoria dels negociants d'allí y fins los grans magatzems dels bazars comensaren aixís sa carrera? Donchs no ho estranyeu, porque tal com ho preguntó, es. Aixó ens fa veure que la pobresa no rebaixa, y de joves captayres n'han sortit grans milionaris; porque tingueren prou forsa de voluntat pera fer bona la máxima aquella de que «ab constancia tot se alcanza».

JOSEPH M.ª MONTANER
Pbre

Peramea, Juliol de 1904

La modestia es al mérit, lo que la
sombra a la pintura. Fa resaltar sas
bellesas.

— Ev, no es pas tota per tu,
que pera mi també n'hi ha.
— J, ho és; guar aré l'escorxa,
perque't puguis atipar.

Festa

Al pla de Cerdanya
ab gran festa's fa
l'aplech de la Verge;
anem cap allà.
Las campanas tocan
de bon demati
y ab goig ne despertan
la gent de per'llí.
Caputxas se veuen
blancas com la neu
que van cap a misa
a pregar per Deu.
¡N'es hermos l'ofici
y guarrit l'altal
ab bonichs domasos
dels millors que hi ha.
Los noyets del poble
ne fan de escola
las nenas mudadas,
passan a captar.
Quin goig gran me dona
entre incents y boyra

dar ab gentilesa
per Deu una almoyna,
S'acaba l'ofici
y entonan las nenas
mercès a la Verge
d'alegría plenas.

A. P. RIGAU

La igualtat entre'ls homens

(CUENTO ORIENTAL)

Un día lo paixá digué al sultán:—Tots los homens son iguals devant del Profeta. ¿Per qué, donchs, tú tens un trono, quant jo no tinch més que una provincia?

—Pot ser que tú tingas rahó, respongué lo sultán; demá tú tindrás un trono y mon imperi, si tú sabs, en efecte, trobar un medi de fer que tots los homens sían iguals.

Lo paixá sortí encantat de la resposta, y feu desseguida proclamar la igualtat entre tots los fills de Mahoma. Mes a la porta de sa casa trobá un visir que li digué:—¿Per quin

motiu tens tú una provincia, quan jo no tinch més que una vila; un turbant de pedras preciosas, quan jo no tinch sino un turbant d'or?

—Demá, respongué lo paixá, tindrás una provincia y mes pedras preciosas.

Y lo visir estava contentíssim, quan un capitá li digué:

—¿Per qué tens tú un exercit, y jo no tinch més que un batalló; per qué portas tú un tocado d'or, y jo no'l porto més que de seda?

—Demá, respongué lo visir, tindrás mon exercit y mon turbant d'or.

Pero un tinent digué al capitá:—En nom de la igualtat, jo he de menester ton batalló y tas insignias.

Y lo cavaller al tinent: Yo vull ton empleo y ton sou.

Y lo infant al cavaller:—Dónam ton cavall y ton sable, y pren mon fusell, que es massa pesant.

—Y quiscún responía sempre:—Demá ho tin-

drás; perque quiscun se havia igualat a son superior, sens pensar que deixava un inferior darrera d'ell.

Mes com tots tenian encara un superior d'ells, y que ningú volia quedar subaltern, tots volian elevarse sens cessar en nom de la igualtat.

De manera que s'encengué una horrible guerra civil, y per falta de poderse avenir, se matavan los uns als altres desde un cap al altre de l'imperi, disputantse los vencedors la despulla dels vensuts, y tornant a compareixer sempre la desigualtat a cada cambi que's feya.

Los que sobrevivían estavan encara més encarnissats y més miserables que los que havian sucumbit; quan un pobre esclau, que havia guardat sa condició, sens envejar la dels altres, parlá de la següent manera als sultants destronats, als paixás desempleats, als visirs sens comandament, als capitáns sens batallóns, als

cavallers desmontats y als infants sens armas:

Cada hu de vosaltres se creya més ditxós que jo, y jo só ara més afortunat que tots vosaltres. ¿Sabeu per qué? Perque hi ha un profeta més gran que'l vostre profeta, y que ha dit aixó en son llibre:—Lo cedro protegeix lo cap del hisop y lo hisop nudreix las arrels del cedro. Tenen, donchs, menester l'un de l'altre igualment, y aquí está la veritable igualtat. Sempre hi haurá pobres entre vosaltres, perque la felicitat de l'home no es de aquest món. Benaventurats son los que aquí baix ploran; allí dalt serán consolats. Desdixats de aquells que prenen, en compte de donar als altres, perque li es més fácil a un camell passar per lo forat d'una agulla, que a un mal rich entrar en lo regne del cel.

Y aquest profeta es mon Deu, afegí l'esclau, tot fent lo senyal de la creu.

—Cinch de mantecao, ché.
—Pera'ls dos?—Home, está clar
y ja os vindré a pagar
el día que'ns vingui bé.

Ja diuhen be que al estiu
tota cuca viu, y per aixó's
veuhen cosas tan estra-

nyas, sobretot en
una ciutat com
aquesta que passa
per civilisada y es
sens dubte la pri-
mera capital d'Es-
panya, industrial-
ment parlant, pe-
ra no agraviar a
ningú.

Fer de titellayre
en aquets temps,
es un càstich, y ab
doble motiu, te-
nint de parlar de
certas obras que
avuy privan per
tot arreu... No'n
teníam prou ab lo
gènero petit, bas-
tant desacreditat
gracias als molts
abusos y llibertats
empleadas en es-
cena; no n'hi ha-
via prou ab
aquells tipos abi-

garrats, de valents, fla-
menchs, toreros, pinxos y
altres desgracias per l'istil,
no'n teníam prou dels man-
tóns de Manila y clavells
de paper que floreixen en
lo cap de aquellas cigarre-
ras, xulapas y bravías que

esmaltan ab sas contorsions diabòlicas, las obras ja ditas, aixó no' n' bastava; y a pesar de tot, ¡quí ho diria! encara teníam un íntim consol, una satisfacció propia, satisfacció interior, verdadera, al veure que tot aixó s'escribia y's representava en llengua de Castella, que, es la única que porta la representació oficial, tan en l'ordre privat com en lo públich, per aixó podíam dir que en tals espectacles nosaltres no hi teníam res que veure, *allà s'ho feyan tot*. Pro no podia durar molt aixó, sempre lo dolent te imitadors y ara, que es mes manifesta la decadencia del género petit, ara, donchs, ens surt un arreglo francés fet d'encàrrech y escrit en catalá per un regenerador del art, res, una verdadera *entremaliadura* que mereix la reprobació de la gent intel·lectual y sensata, una xorca pensada propia pera fer sortir los colors a la cara del mes curtit des- preocupat.

Aixó s'ha proposat l'autor del arreglo. EH lo que

Ja ho veig que só impertinent, mes ¿qué hi fa?... ¡Cómprin-me uns Portó's de S. Roch, la Verge, [¡oigs! Santa Rosa y Sant Ramón...

haurà preferit es fer negocians que tot, yaixó diu molt poch en son favor, puig demostra que un home, per un grapat de moneda, pot vendrers no tan sols la camisa que porta, sinó las creencias de tota la vida l'ideal, la consecuencia y 'l prestigi, que valen mes que tot.

Ni'l teatre castellá, faltat avuy de recursos de tot género, havia baixat a aquest punt de descredit para fer diners.

La obra mes... despreciable se representa avuy en día a Barcelona perque las autoritats volen, aquestasma teixas autoritats que permeten l'enbrutiment escampant arreu paperots pornogrífichs de tota mena. Ja tenen las *bellas* que saltan y ballan cantant *couplets* en recóns de café, qu'ls fa la competencia. Endevant, regeneradors de la escena catalana, endevant.

CRISTÓFUL

Colaboració Infantil

Lo Niu

Quan l'aucell canta en lo bosc
dintre'l cau de sa morada
sa veu surt de la enramada
alegre com nin joyós
Quan tant sols apunta'l día,
la mareta que 'ls estima
a sos fills contenta mima
ab tendresa y alegría,
Mes per ells un jorn los deixa
pera portarlos menjar
y aquell jorn molt va tardar
fins que la foscor va creixa
Quan la mare va arribá
trista veigé que un fillet
li havia tret del niuhet,
un esparvé que passá.

ISIDRET SABOYA (13 anys)

* *

La bandera catalana

Es lo simbol de ma patria,
d'una Patria de fills braus
que units ab gloria, defensan
Llibertat, Amor y Pau.
Sora'ls plechs de la bandera
sols hi regna germanó,
no hi han pas odís ni envejas;
en lo cor de ma Nació.
«PATUFET» com tu voldria,
per ma Patria llibertat,
que'ls nens tots, de Catalunya,
tinguessin igu'l pensar...
ser ben bons y creure als pares,
llegir molt, ser educats,
contestar quan preguntessin:
—«Qué vol dir no ser esclaus?»
—«Governants per si mateixos,
y no ser en adenats,
que de nostre bell idioma
no'ns vegessin may privats»

La bandera catalana
enalteix nostra Nació,
que sols vol l'autonomia
la Llibertat, Pau y Amor.

JOSEPH VILARNAU Y SOLEA (9 anys)

* *

¿Sí?

¿Oy PATUFET qu'ets a fora
per fugir de la calor
y al poble qu'estás te diuen
qu'ets molt sabi y bon minyó?

GARMER SEGALÉS (8 anys)

* *

Lo rossinyol

Lo rossinyol canta
a dalt d'un pi
y jo allí
sens ferhi falta
sento com canta.
Rossinyol mon minssatjer
portam noves de plaher
de la meua pobre aymia
cada mati portame'n
que o sinó me moriria
d'anyoransa y sentiment
Cada mati
sens ferhi falta
l'aucellet canta
cansons sens fi.
Y a sota'l pi
sens may faltá
fent jo ma via
com cada dia
vinga escoltá.
Mes, vingué un dia
que'l rossinyol
ja no cantá.
—Bon rossinyol, ¿me dirias
qué es lo qu'et fa callar
ja que no't sento cantar
desde fa un sens fi de días?

—La noya que aquí m'envia
escoltala santament
puig la pobre de tu aymia
esperante nit y dia
s'en ha mort d'anyorament

M. VALLS (11 anys)

Sant Julià de Vilatorrada

* *

Impresió

Molt amich EN PATU-
FET: Ja que tu'm vas dir
que quan vinguessim de
de fora te escribissim las
costums de cada poble y
com jo ja he vingut de
passar un mes a Cada-
qués, dech dirte que me
va agradar molt, sobre tot
lo de anar a pescar. Los
uns pescan ab morranells,
altres ab xarxas, altres ab
volantí y altres ab ganxos
pera pescar pops. Mes la
pesca general es la de l'en-
cesa, que's molt bonica pe-
ra qui no la ha vista. Figu-
rat que's comensa per anar
á un punt, y a nosaltres
ans va tocar a ser de la olla,
y eran las nou del vespre
quan vam encendrer las
teyas, costúm molt anti-
gua, puig ara ja son molts
que encenen ab carburo

So'l xicot més elegant
que s'hagi vist en lo mon,
puig per mi las modas son
lo plaier que hi ha més gran.

de calci. De moment nos-
altres nò veyam res, pero
després va vindre un gra-
pat de bísus, y lo llaut de
l'art ho cala, vam agafar
tres coves de bísus al pri-
mer vol, y al segon vam
agafar vuit coves d'anxo-
va, que'ns en van donar
45 ptas. lo quintá.

A la tarda los senyors

van a voltar per las pla-
ssas y també a sarau a ba-
llar y nò't vull molestar
més. Ton amic

L. Godó

* *

«En Patufet»

A'n a tu aixerit menut,
a tu simpàtic b. illet,
simil del famós ¡Cu-cut!
que't nomenas PATUFET,
Jo't saludo satisfet,
per la bravesa y bon pit,
en alabar lo ben fet,
y combatre lo esquifit
Pensa PATUFET aymat,
qu'encar que sias xiquet,
segueixo ab afany sagrat
tos concells d'home ja fet.
Y no es pás cap bon xicot,
aquell que sentne petit
compri sempre un paperot,
castellá, fet un bollit.
Llegim tots EN PATUFET,
tant humorístich y astút,
com satírich y ben fet
es lo seu parent ¡Cu-cut!

FRANCESC BOIX (15 anys)

* *

Amor de mare

Era un día calurós d'es-
tiu, a una casa fora de la
vila, hi havia un incendi,
las campanas repicavan;
tothom corregué cap al
lloch de la desgracia, mes
quan hi arribaren ja era

impossible apagarlo. Sobre la teulada hi havia un niu de cigonyas, lo foch comensá a llamínejat lo niu; las cigonyetas se miravan alló ab ulls admirats sens saber lo perill que las amenassava; tot de sobte's va veure venir volant una cigonya ¡la pobre marel y veyent a sos fills al mitj del foch es tirá sobre d'ells, los tapá ab sas alas y morí cremada ab ells.

Lo millor que tenim al mon son nostres pares, obehíulos, seguíu sos consells, son ells los que fan tots los sacrificis perquè siguem felissos.

I. MERCADÉ (13 anys)

—Home, tu'l dius y m'ho pregun-
tas?

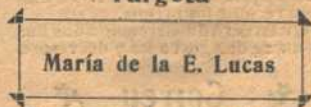
GILET FARRÁN

Endevinalla

No parló y nó tinch boca,
soch blanca com la neu,
soch negra com la pega
y corro y no tinch peus.

J. MERCADER

Targeta

Construhir ab las lletras de aque-
ta targeta, degudament combinadas,
lo nom d'un drama popular catalá.

RAMÓN FARRÉ

Donaré 12 premis, consis-
tents cada un en:

6 Quaderns d'escriptura

3 Plomas d'acer

1 Llapis y

1 Goma pera borrar

als 12 primers endevinadors que
envihin las solucions exactas de la
Conversa, la Endevinalla y la Tar-
geta.

Condicions

Primera: Las solucions de fora
han de venir forsosament en un so-
bre obert que digui: ORIGINAL PERA
IMPREMPTA y a sota la direcció, ab

Endevinallas ab premis

Conversa

—Escolta, Pere: ¿que sabs quin
ofici fa lo Sebastiá?

AVIS ALS CORRESPONSALS

Volent aquesta Administració saldar las liquida-
cions compresas hasta fi de Juny passat, recorde a tots
los corresponsals que reberen estats de comptes fet-
xats en 30 de dit mes, procurin enviar fondos quant
antes a aquesta Administració, si no volen delxar de
rebrer lo periódich, amén de altres perjudicis que'ls
podrian sobrevenir.

no més que un sagell de 1 quart de céntim.

Segona: Las solucions de Barcelona poden entregar-se a la ma enviantlas a l'Administració; Rambla de las Flors, n.º 11, entressol.

Tercera: Junt ab la solució s'hi ha de posar lo nom del nen o nena encertador, edat y'l nom del carrer, número y pis.

Quarta: Los noms dels 12 premiats se publicaran en lo número 35, senyalantse alashoras los días pera recullir los premis.

Quinta: Admetere solucions fins lo dia 24 de Agost a las 7 del vespre.

Correu

Medallas: En Martí Dalmau.—En Joseph Soler.—En Lluïset Sadurní.—Na Mercés Farríols.—En Julià Planas.—En Lluï M.ª Ballarín.—En Pau Moreu y Maristany.—En Jaume Segalés.—En Joseph Aguilar.—En J. Mercadé.—En Gilet Farrán.—En Joseph Jové.—En Santiago Escuder.—En A. P. Riiau.—En Ernest Capdevila.—En Joseph M.ª Sanjuan.—En Joseph M.ª Farré.—En Baldomer Garriga.—En Piu.—En Ricardet V.—En Francesch Balenyà.—En Ramón Farré y Sansó.—En Francesch Boix.—En A. Planas.

Carbassas: En Joanet Bru.—En Eusebi Pinós.—En Lluï Santacana.

En Ramón Mumbra, no acabo d'entendre la idea de la endevinalla qu'envia.—En Joseph Juli, envihi lo que diu y miraré de aprofitarho.—En Ramón Ferré, no escrigui tant llarch, miraré de retallar alguna cosa.—En S. G. es mas a poca cosa, firmi ab lo seu nom.—En Y. Mercadé, Lluï G. Oms y demás amichs y amiguetas que'm preguntan sobre lo mateix, dech dirlos que si que faré *Calendari*, que molt aviat ho avisaré oficialment a tots mos col·laboradors y amichs aficionats, abaixó prepareuvos.—En Agusti Gil, epli qui mes clar lo seu projecte de concurs.—En Lluï Claravall, ¿es vosté l'autor de la poesia *La cadenera*? me sembla que no; si te algun interés en que's publiqui envihi'l nom del seu verdader autor. Faig avinent a vosté y a tos los que's trovan en lo seu cas que no's poden publicar treballs d'un autor firmantlos ab un altre nom.

D'Administració: Miquel Vidal, lo periódich s'ha enviat puntualment cada setmana. ¿Quina culpa hi tinch jo si lo servey de correus es tan deficient. Li envio los números que demana.—Joseph Ignad Mirabet, no puch servir lo periódich al punt que indica per ser massa apartat; diguin un lloch, mes centrich, pera deixarli.—Joseph Castells Llobet, rebut son envió qu'es conforme.

Quedan mes cartas pera contestar.

AUTÓMATAS NARBÓN

Lo graciós sainete
en 4 quadros

LOS PROMESOS BURLATS

DECORACIONES DE MORAGAS Y ALARMA

Los dijous SESSIÓNS DOBLES INFANTILS a las 6 y 7 de la tarde

**Camiseria
y Corbateria**

Jaume Sans

**Boqueria, 32
BARCELONA**

**Especialitat en las
camisas á mida**

Als nens y nenes que com-
prin en la Casa, se'ls obse-
quiará ab una artística postal

Agusti Costa Grande

Cirurgia Dentista

CASP, 34, 1.er 2.^a

(Devant del P. P. Jesuitas)

Los mellors, mes moderns
y económicos retratos
s'obtenen en la acreditada
FOTOGRAFIA

HISPANIA * Pelayo, 50, pral
Director: Joseph Banús
TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

OBRADOR DE PLATERIA

DE

M. y A. ARAGONÉS

Objectes pera certamens * *
* * **Obras d'art de tota mena**
Especialitat en las reliquias
Montjuich del Bisbe, 3

30 duxas 25 Plas.

**Massatge per tècnics especialistas. Major 15. Gra-
cia y Montjuich del Carme, 5 (Banys de Solé).**

Tip. «ARTE MODERNO» de Vega y Mascaró, Passeig de Gracia, 83, baixos

EN PATUFET, com a fill
de la terra catalana.

també balla la sardana,
a nostre ball noble y senzill.